

Spoiler ALARM!

OLIVIA DADE

Çeviren
Güzin Pelin Çetin

MARCUS ÇEKİM SIRASINDA BARİZ OLANI KABUL ETmemek için elinden geleni yaptı: Bu aptalca bir ölüm şekliydi.

Yine de yönetmenin eylem çağrısı üzerine, gırtlaktan bir uluma sesi çıkardı ve bir kez daha savaşın ortasında at sürdü; boğucu duman makinesi bulutlarının arasından dörtnala koşarken dilinde adrenalinden kaynaklanan metalik bir tat vardı. Kendi atı uyluklarının arasında ritmik bir şekilde hareket ederken, at sırtındaki akrobasi gösterileri yapan dublörler vızıldayarak yanından geçiyordu. Çamur –ya da kokusundan bariz bir şekilde çamur ve at pisliğinin kötü bir bileşimi olduğu anlaşılan şey– yanağına sıçradı. Özel teçhizat önünden hızla geçerken, SUV'un kolundaki kamera tüm kararlılığını ve çaresizliğini kayıt altına alıyordu.

Bu sezonun senaryosunu sevmediği doğrudu. Ama bunu *sevmişti*. Her şeyin fiziksel oluşunu. Dizi bütçesinin büyük bir kısmı o devasa duman makinelerini satın almış, örümcek kamerayı tepeden takip edecek şekilde bağlamış, o dublörleri işe almış ve binicilik eğitimini karşılamıştı. Dizinin finali için ayrılan bu bütçe, İspanyol kıyı şeridini finalin doruk noktası olan savaş sahnesi için ayrılmış ve doğru kareleri elde etmek için hiç bitmeyecekmiş gibi süren *haftalar* boyunca prova yapmalarına ve çekimleri sürdürmelerine olanak sağlamıştı.

Ve bu berbattı. Hem de çoğu zaman. Ancak, neredeyse bin kişilik mükemmel profesyonellerden oluşan kamera arkası ekipleri, sahneyi en ince ayrıntısına kadar o kadar inandırıcı bir şekilde kurmuştu ki, o anda savaşıyormuş gibi yapmak zorunda kalmamış, kendini hiç zorlamamıştı.

Başarılı prodüksiyonun gerçek ve mecazi koreografisi ve bu özel sahne, iyi eğitilmiş bir tazı gibi eline geçtiğinde bile etrafındaki puslu, kaotik manzara, karaktere girmesine yardımcı olmuştu.

Dizinin ön prodüksiyonu başladığından beri, yani yedi yılı aşkın süredir, yetenekli bir meslektaşısı olan Dido-Carah, prova yaptıkları yerde sisin içinde belirerek kılıcını doğrudan ona doğrulttuğunda hiçbir kesinti olmamıştı. Dizi yapımcıları bu savaş sahnesinin mümkün olduğunca uzun ve kesintisiz yapılmasını istemişti.

“İntikamım için geldim, Hain Aeneas!” diye bağırdı Dido, tok ve öfkeden çatlayan bir sesle. Gerçek hayat yorgunluğunu da hesaba katmıştı.

Atı güvenli bir mesafede durdurarak aşağı indi. Ona doğru yürüdü, kılıcını tek bir hızlı hareketle kenara çekti ve omuzlarını kavradı.

“*Senin için geldim aşkım.*” Kirli eliyle yüzünü avuçladı. “Yaşadığımı duyduğum anda geldim. Ölülerin Tartarus’tan dönüşü bile beni durduramaz. Hiç kimseyi ve hiçbir şeyi umursamıyorum. Bırak dünya yansın. Seni istiyorum, yalnız seni ve sana sahip olmak için tanrılara meydan okumaya hazırım.”

Senaryodaki bu satırlar sezonlar boyunca değişen karakter gelişimiyle çelişiyor olsa dahi, diziye ilham veren kitaplardan bahsetmiyorum bile, bunun üzerinde durmazdı. Şu an değil.

Carah bir an için dokunuşuyla yumuşadı. Avucunun içine sokuldu.

Uzun çekim gününün sonunda kokmaya başlamıştı. O da öyle. Diğer herkes de. Tıpkı at bokuyla dolu meydanın da koktuğu gibi. Çamur, düşünmek istemediği yerlerine kadar girmişti. Her şeye rağmen ıstırabı ve azmi tasvir etmek çok zor değildi.

Dido onu itti.

“Sen bir yarı tanrısın,” diye hatırlattı, alaylı bir şekilde. “Başka biriyle evli ve ayrıca bir zani. Kız kardeşimle yattın ve o da Hades’ten dönüşümün haberi üzerine böyle bir ihanet karşısında utanç içinde yenilgiyi kabul etti. Yapabildiğim tek şey ayağa kalkıp intikamını alması için dua etmek.”

Utanç, onun için altından kalkması çok kolay bir duyguydu, başını eğdi. “Sonsuza dek kaybettiğini sanıyordum. Lavinia, kâğıt üzerinde benim karım olabilir ama kalbime hâkim değil. Ve Anna...” Kaşlarını çattı, sanki saklamadığı ihanetlerine rağmen affedilmek için yalvarıyor gibiydi. “O senin kararmış bir aynandı. Başka bir şey değil.”

Bu düşünce aniden belirmişti. *Müdanasız Lavinia Stan* bu sahneyi gördüğünde aklını kaybedecekti.

“Ölümlülere ihanet ettin ve şimdi tanrılara da ihanet ediyorsun. Gerçekten de *Pius Aeneas*.” Dido kroşe pozisyonuna geçerek hızlı bir hamleyle kılıcını geri aldı. “Önce kendi intikamımı alacağım. Diğerleri ahirette senin azabına razı olmak zorunda kalacaklar.”

Silahı kendinden emin bir şekilde sabit tutuyor ve sabit tutuyor, kılıcı kullanmakta zorlanmıyordu. Kılıcın ağır bronz sapına rağmen uç kısmı kördü ve herkesin güvenliği için hafif alüminyumdan yapılmıştı. Buna rağmen haftalardır öğrendikleri kılıç hareketlerine rağmen metalin metale çarpma sesi duyuldu.

Hareketleri son derece akıcıydı ve sonsuz bir planlama ve tekrarin ürünüydü. Dövüş koordinatörü ve koreograf, savaşın tek tarafılığını vurgulamak için her hareketi büyük bir özenle planlamıştı; Dido ona zarar vermeye çalışsa bile o da aynı zamanda Dido’yu silahsızlandırmaya ve bu sırda yaralamamaya çalışıyordu.

Onu ani, şiddetli bir dalgayla geri püskürttükten sonra, “Hiçbir erkek beni yenemez!” diye hırladı.

Dört nala koşan daha fazla at belirdi. Duman tarafından kısmen gizlenmiş, yeraltı dünyasından kaçan, onları Tartarus’a geri

sürmeye çalışan ölümlü ve ölümsüz düşmanlarını ısırarak, tekmeleyen, sarsarak ve atılan silahları hedef alan. İnilti, ölümler ve haykırımlar kavgasını resmen kuşatmıştı.

Dido'ya doğru hassas ayak hareketleri. Konsantrasyon. Titizlik. Vahşi vuruşunu engelle.

“Doğru söylüyor olabilirsin.” Keskin ve yırtıcı bir gülümseme sundu. “Ama senin de daha önce söylediğin gibi: Ben bir erkekten fazlasıyım.”

Hem *Geçitlerin Tanrıları* kitabının ikinci cildinin de dizinin ikinci sezonunda Dido, onun kollarında kimsenin onu baştan çıkaramayacağını mırıldandığı ünlü repliğe beceriksiz bir atıfta bulunulmuştu. *Ben bir erkekten fazlasıyım*, diyerek dönmüştü ve ardından Carah'ın vücudunu sahnenin geri kalanına dahil etmek için çekimi durdurmuşlardı.

Daha fazla kılıç hareketi. Bazıları bir çarpışmayla sonuçlanırken, diğerleri birbirini es geçiyordu. Ve sonra o ölümcül an geldi: Kadının son, ateşli saldırısını savuşturdu ve istemeden onu kendi adamlarından birinin yeşil uçlu kauçuk kılıcına itti.

Görsel efekt departmanı kılıcı ve kanı daha sonra ekleyecekti. Seyirci, artık sadece çamurlu ipeklerin olduğu yerde ölümcül bir yara görecekti.

Gözyaşları. Fısıldanan son sözler.

Tarlada dizlerinin üzerine çöktüğünde, kollarındaki kadın ölmüştü.

O öldüğünde etrafındaki savaşa son bir kez ıslak gözlerle baktı. Tartarus'un güçlerinin kaybettiğini ve adamlarının artık ona ihtiyacı olmadığını gördü. Sonra onu, Dido'nun Kartaca'daki zamanlarından kalma aziz bir armağanı olan kılıcının yanına yavaşça yatırdı ve kargaşaya doğru yürüyüp ölümler tarafından ölümcül şekilde bıçaklanmasına izin verdi.

“Elysian tarlalarında bir kez daha görüşürüz sevgilim,” diye mırıldandı son nefesiyle.

Bu uzun sürenin sonunda Marcus gitmişti. Yalnızca yönünü şaşırması, ıssız, ölmek üzere olan ve umutlu Aeneas vardı.

“Kestik!” diye bağırdı yönetmen, sesi diğer ekip üyelerinin arasında yankılanırken. “Sanırım bu sefer ihtiyacımız olan her şeyi aldık. Bu sahnenin özeti bu!”

Yönetmen ve yapım müdürü bir şeyi tartışmak için arkasını döndüğü an Marcus gözlerini kırıştırarak rolünden sıyrıldı. Kafası tam olarak yerinde olmasa da canlı ve düzenliydi; bazen gerçekten derisini değiştirip kendini bir karaktere kaptırdıktan sonra yaptığı gibi davranıyordu.

Bu, kendine has bir mutluluk duygusuydu. Uzun süredir deneyimlediği ve her gün yeniden tattığı bir his.

Bu yeterli değildi. Artık değildi.

Carah ondan daha kısa sürede kendine gelmişti. Çamurun içinden ayağa kalktı ve derin bir iç çekti.

“Lanet olsun, teşekkürler.” Elini ona uzattı. “Kıçımın arasına çamur dolmasını isteseydim, tüm vücut detoks tedavilerinden birini satın alırdım ve o orospu çocuğu at boku yerine ya çay ağacı gibi kokardım ya da lavanta.”

Güldü ve ayağa kalkarken onu sabit tutmasına izin verdi. Deri zırrı, şimdi önde giden at ustası Friesian Rumpelstiltskin kadar ağırdı. “Eğer bir teselli olacaksa, sağlıklı, taze bıçaklanmış birinin parıltısına sahipsin.”

“Tüm yakın çekimleri önceden yapmaları çok yazık.” Koltuk altını kokladıktan sonra burnunu buruşturdu ve kabullenmiş bir şekilde omuz silkti. “Kahretsin, acilen bir duş almalıyım. En azından bugünlük işimiz bitti.”

Carah genellikle karşılık olarak bir tepki beklemezdi. O da sadece başını salladı.

“Benim bir sahnem daha var,” diye devam etti. “Bu hafta, stüdyoda. Kılıç eğitimi montajım. Peki ya sen?”

Kelimelerin yanlış olup olmadığını kontrol ederek öncesinde kafasında seslendirdi.

Tuhaf bir şekilde doğrudular. “Hayır. Hepsi bu. Ölümsüzlük sahnemi *Yaşayanlar İçin Savaş*’tan önce çektiler.”

Bu sahne, *Geçitlerin Tanrıları*’nı çekerken kendine ait son anısı

olacakken, televizyon izleyicileri için de Aeneas'ın tam tanrı statüsüne yükselişi, karaktere son bakışları olacaktı. Kan, pislik ve çaresizlik yerine Ambrosia*, nektar suyu ve Lethe Nehri'nden** büyük ve sağlıklı bir yudum su.

O yudumu içtikten sonra Aeneas, Dido ve Lavinia'yı unutacaktı. Tabii zavallı Anna'yı da.

Ve final sezonu yayınlandıktan sonra hayranlar serinin baş yazarları, baş yapımcıları ve dizi sorumluları olan R.J. ve Ron'u, internette ve çeşitli oturumlarda eleştireceklerdi. Birçok nedenden dolayı, Aenserieas'ın karakter arkının aniden tersine çevrilmesi, son bölümlerdeki birçok hikâye anlatımı başarısızlığından yalnızca biri olmuştu. Marcus, finalden sonra ortaya çıkacak anlamsız, yerine oturmayan düzeltme kurgularının sayısını bile tahmin edemiyordu.

Belki yüzlerce. Belki de binlerce.

En az bir veya iki tanesini kitap hâline getirecekti! Aenes'inAs-laYapmayacakları – Müdanasız Lavinia Stan'ın yardımlarıyla.

Kalan dumanın arasından gözlerini kısarak yerdeki kılıçlara baktı. Yerde parçalanmış kostüm parçaları vardı. Aeneas'ın filusunun ölü bir üyesi gibi giyinmiş bir mankenin arkasında, kameranın görüşünden şans eseri gizlenmiş plastik bir su şişesi duruyordu.

Setten hatıra olarak bir şey almalı mıydı? Bunu gerçekten istiyor muydu? Ayrıca bu pis tarlada, hem yedi yılı aşkın bir süredir ter döktüğünü gösteren hem de evinde sergilenebilir bir kokuya sahip bir şey var mıydı ki?

Hiçbir şey yoktu. Tek bir şey bile yoktu.

Böylece Carah'a son ve içten bir şekilde sarıldıktan sonra eli boş bir şekilde karavanına yöneldi. Sadece birkaç adım atmıştı ki omzuna vuran bir el tarafından durduruldu.

Fazlasıyla tanıdık bir ses, "Dur, Marcus," diye emretti. Arkasını döndüğünde, Ron birkaç kamerayı yaklaştırarak –bir şekil-

* Ölümsüzlük yemeği. –y/ın

** Mitolojide içene her şeyi unutturan nehir. –y/ın

de tekrar kayıta almaya başlamışlardı– Carah’ı ve yakındaki tüm ekibi geri çağırıldı.

Kahretsin. Marcus yorgunluktan bu küçük töreni tamamen unutmıştu. Teoride, setin son günlerinde her başroldeki dizi oyuncusuna bir övgü seremonisi düzenlenirdi. Gerçekteyse seyircileri gösterinin fiziksel kopyalarını satın almaya veya en azından özel içeriği yayınlamak için daha fazla ödeme yapmaya özendirilmek için ekstra bir sahne arkası çekimi yapılıyordu.

Ron’un eli hâlâ omzundaydı. Marcus omuz silkmese de bir an için yüzünü yere eğdi. Düşüncelerini topladı ve kendini hazırladı.

Oradan ayrılmadan önce, oynayacak başka bir rolü daha vardı. On yılı aşkın bir süredir mükemmelleştirdiği ve her geçen yıl daha büyük bir şevkle geride bırakmak istediği bir rol.

Marcus Caster-Rupp.

Sıcak kanlı. Kibirli. Onları çevreleyen dumanlı savaş alanı kadar karanlık.

Mucizevi bir şekilde öğrendiği birkaç numarayla gurur duyan, eğitimli bir Golden Retriever’dı.

“Aeneas karakterimizi canlandıracak oyuncumuzu arama başladıığımızda, atletik bir oyuncuya ihtiyacımız olduğunun farkındaydık. Erkeklerin lideri, kadınların sevgilisi olabilecek birini arıyorduk. Ve her şeyden önce...” Ron bir elini kaldırdı ve Marcus’un yanağını okşadı; içinde aniden alevlenen öfkeyi hissedebilecek kadar uzun süre durakladı. “Güzel bir yüz. Bir on yıl daha arasaydık daha güzelini bulamazdık.”

Ekip güldü.

Marcus’un midesi bulandı.

Yüzünde bir başka çimdiği hissettiğinde, kendini beğenmiş bir şekilde sırtmaya çalıştı. Ron’un fazla samimi temasından uzaklaşırken bile görünmeyen izleyicilere pazılarının esnekliğini gösterbilmek için saçını savurmuş ve zırhını çıkarmıştı. O sırada yapımcı ve dizi ekibi, Marcus’u bir şeyler söylemeye, dizideki tüm yıllarının onuruna bir konuşma yapması için zorluyor gibiydi.

Doğaçlama bir konuşma. Bu lanet gün hiç bitmeyecek miydi?

Her şeye rağmen canlandırdığı karakter onu âdeta sarıp sarmalıyordu. Tanıdık hissettiriyordu. Ne kadar rahat hissettirse de aynı zamanda giderek daha klostrofobik bir hâl alıyordu. Sınırları içinde ne yapacağını çok iyi biliyordu. Ne demesi gerektiğini. Kim olmak istediğini.

“Beş yıl önce...” dedi Ron’a dönerek. “Bir dakika. Sahiden, kaç yıl oldu?”

Patronları hoşgörülü bir şekilde kıkırdadı. “Yedi.”

“Pekâlâ, o hâlde, yedi yıl önce.” Marcus herhangi bir utanma belirtisi göstermeden omuz silkti ve bakışlarını kameraya çevirdi. “Yedi yıl önce çekimlere başladığımızda bizi neyin beklediğine dair en ufak fikrimiz yoktu. Hem bu rol için hem de izleyicilerimiz için minnettarım. Aradığın o güzel yüzü” –bunu söylerken ne kadar zorlansa da– “bende bulduğun için memnunum. Şaşırmasam da sevindim.”

Tek kaşını kaldırdı, kahramanca bir tavırla yumruklarını kalçalarına yerleştirdi ve daha fazla gülmeye çalıştı. En azından bu sefer ne söyleyeceğine kendi karar vermiş, cümlelerini kasıtlı olarak bu şekilde seçmişti.

Az da olsa kontrolün kendisinde olduğunu hissettiğinde midesi rahatladı “Ayrıca birlikte oynayacak bu kadar güzel bir yüz yüz bulmana sevindim,” dedi Carah’a göz kırparak. “Tabii ki benimki kadar güzel değil ama yeterince güzel.”

Ekipten gülüşmeler yükselirken, Carah gözlerini devirdi.

Artık gidebilirdi. Bunu biliyordu. Bu, meslektaşları ve ekip üyeleri dışındaki herkesin ondan beklediği şeydi.

Yine de son bir şey söylemek zorundaydı çünkü bu gerçekten de *son* günüydü. *Bugün*, hayatının yedi lanet olası yılının sonuydu; yıllarca bu işi yapmanın verdiği sonsuz sıkı çalışmanın, zorlukların ve başarıların verdiği keyfin, tüm zorluklarla başa çıkmanın ve nihayet başarılarının değerli olduğuna en sonunda inanmasının yarattığı neşeydi.

Artık tüm hayatı boyunca yaptığı gibi ata binebilirdi.

Kılıç ustası, silah konusunda kadronun en iyisi olduğunu söylemiş ve şimdiye kadar tanıştığı herhangi bir aktörden daha hızlı ayaklara hızlı ayaklarına sahip olduğunu eklemişti.

Sonunda, ebeveyninin hem kabul ettiği hem de acı bir ironi olarak gördüğü kolaylıkla Latince kelimeleri telaffuz etmeyi öğrenmişti.

*Geçitlerin Tanrıları'*nda geçirdiği süre boyunca, beş büyük oyunculuk ödülüne aday gösterilmişti. Hiçbirini kazanamamış olsa da adaylıkların sadece güzel bir yüzü değil, aynı zamanda kabul edilen bir yeteneği de ödüllendirdiğine inanmak zorundaydı – *inanıyordu da*. Duygusal derinlik. İzleyici onun olağanüstü bir oyuncu olduğuna, kendine ait hiçbir şeye sahip olmamasına rağmen zeki biri olduğuna inanabilirdi ama o kariyeri için verdiği emeğin farkındaydı.

Ekibi olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Bu insanlardan bazılarına bakmak ve ifadesindeki değişikliği gizlemek için kameralardan uzaklaştı. “Son olarak, kamera arkasındaki ekip arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum. Neredeyse bin kişisiniz ve ben... yani siz olmadan...” Samimi sözler dilini birbirine doladı ve bir an duraksadı. “Herhangi bir dizinin sizin gibi adanmış, bilgili bir ekip bulabileceğini düşünmüyorum. Bu yüzden tüm yapımcılara, dublör sanatçılara, mekân yöneticilerine, diyalekt koçlarına, yapım tasarımcılarına, kostüm tasarımcılarına, saç ve makyaj sanatçılara, VFX ve SFX çalışanlarına ve daha pek çoğuna: Teşekkürler. Size ifade edebileceğimden daha fazlasını borçluyum.”

İşte. Bu kadardı. Çok fazla tökezlemeden söylemeyi başarmıştı.

Daha sonra üzülecek ve sonraki adımlarını düşünecekti. Şimdi, sadece bir duş almalı ve dinlenmeliydi.

Son bir utanç verici alkış fırtınası ve sırtında hissettiği birkaç şaplak, sarılmalar ve tokalaşmalardan sonra kaçmayı başardı. Lavaboda hızlıca temizlenmek için önce karavanına ve ardından

fazlasıyla hak ettiği uzun bir düşün beklediği İspanyol tarzı döşenmiş otel odasına gidecekti.

En azından onu otel lobisi girişinin önünde yakalayan Vika Andrich'e kadar buna çok yaklaştığını düşünüyordu.

“Marcus! Bir dakikan var mı?” Yüksek topuklu ayakkabılarla otoparktan koşarken bile sesi bir şekilde sabit kalmıştı. “Şu an çektiğiniz büyük sekans hakkında birkaç sorum vardı.”

Onu gördüğüne pek şaşırmamıştı. Yılda bir ya da iki kez, nereden çekim yapıyorlarsa orada görünür ve elde edebildiği her izlenimi ve röportajı alırdı ve bu makaleler özellikle blogunda her zaman popüler olurdu. Elbette serinin çekimlerinin sonunu getirmiş biriyle konuşmak isteyecekti.

Diğer muhabirlerin aksine, oyuncu konuşmak istemediğinde mahremiyetine saygı duyardı. Aslında onu seviyordu. Sorun bu değildi.

Onu en sevdiği eğlence bloggerı-magazincisi yapan özellikler aynı zamanda en az sevdiği kişi yapıyordu: Arkadaş canlısıydı. Eğlenceliydi. Onun yanında olmak güzeldi. Zahmetsizdi.

Akıllıydı da. Onun hakkında... bazı şeylerin farkına varabilecek kadar.

Ona geniş bir gülümseme sunarak, özgürlüğüne birkaç santim kala durdu. “Vika, bu sezon neler olduğu hakkında sana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Ama eğer okurlarının beni çamura bulanmış hâlde görmek istediğini düşünüyorsan” –göz kırptı– “ki ikimiz de öyle olduğumu biliyoruz, bir veya iki fotoğraf çekmene izin verebilirim.”

Ona en iyi profili olduğunu söylediği tarafını göstererek poz verdi ve Vika da birkaç kare fotoğrafını çekti.

Fotoğrafları kontrol ederek, “Bana belirli bir şey söyleyemeyeceğini biliyorum,” dedi, “ama belki altıncı sezonu üç kelimeyle anlatabilirsiniz?”

Çenesine dokunarak kaşlarını çattı. Bu uzun anlarda derin düşüncelere dalmış gibi davranıyordu.

“Biliyorum!” Yüzü aydınlandı ve ona doğru memnun bir gülümseme takındı. “Son. Bir. Fotoğraf. Umarım bu yardımcı olur.”

Kadın gözlerini kısarak onu çok uzun süre inceledi.

Sonra onun masum gülümsemesinin kör edici parlıtısıyla karşı karşıya kalınca gözlerini kırpmak zorunda kaldı.

“Sanırım...” dedi geri çekilerek; hâlâ gülümsüyordu. “Sanırım dizinin sonunun hem E. Wade’in kitaplarından hem de Homeros’un *Aeneis*’inden* nasıl saptığını sormak için diğer oyunculardan birini bulmam gerekiyor. Aeneas, her iki hikâyede de Dido’yla evlendi, ancak dizi farklı bir yaklaşım benimsemiş olabilir.”

Homeros mu? Kahretsin, bu da ne demek?

Ve Dido, *Aeneis*’in sonunda çokook uzun zaman önce ölmüştü. *Geçitlerin Tanrıları* kitabının üçüncü sayfasında hayattaydı ama Aeneas’la artık kesinlikle ilgilenmiyordu. Ancak Wade’in son iki kitabı yayımlarsa bunun değişebileceğini düşünüyordu.

Virgil mezarında ters dönerken muhtemelen bir yerlerde Latince küfürler savuruyordu; o sırada E. Wade ise Hawai’deki gösterişli evinden Vika’ya yan gözle bakıyor olmalıydı.

Baş ve işaretparmağıyla alnını dalgın dalgın sıkarken tırnaklarının altındaki kiri fark etti. Lanet olsun, *birinin* bu yanlış anlaşılmaları düzeltilmesi gerekiyordu.

“*Aeneis* değildi—” Vika’nın kaşları ilk sözleriyle kalktı; telefonu kayıttaydı ve kadının ne yapmaya çalıştığının gayet farkındaydı. Evet, anlamıştı. “Ne yazık ki *Aeneis* okuduğum bir şey değil. Eminim ki Homeros çok yetenekli biridir ama genel olarak çok okuyan biri değilim.”

Son kısım, en azından bir zamanlar doğruydu. *Fanfic*** ve sesli kitapları keşfetmeden önce, senaryoları dışında pek kitap okumamış, senaryoları da kaydetmeye, kaydı tekrar tekrar dinledikten sonra ve söyleyeceklerini ezberlemeyi öğrenene kadar okumuştü.

* *Aeneis*, Romalı şair Vergilius’un epik destanı. –çn

** (İng.) Hayran kurgusu. –çn

Kadın telefon ekranına dokunarak kaydı durdurdu. “Teşekkürler, Marcus. Benimle konuşman büyük incelik.”

“Ben teşekkür ederim, Vika. Diğer röportajlarınızda iyi şanslar.” Son bir cansız gülümsemenin ardından sonunda otele girmeyi başarmış, asansöre doğru yürüyordu.

Asansörde kendi katının düğmesine bastıktan sonra yavaşça duvara yaslandı ve gözlerini kapattı.

Yakında, kişiliğiyle boğuşmak zorunda kalacaktı. Canını yakan, geçmişten bugüne ona hizmet etmeye devam eden kişiliği. Ondan vazgeçmenin kişisel hayatı ve kariyeri üzerindeki sonuçlarına değip değmeyeceğini.

Ama bugün olmazdı. Kahretsin, çok yorgundu.

Otel odasına döndüğünde, duş umut ettiği kadar iyi hissettirmişti. Hatta daha iyi.

Daha sonra, dizüstü bilgisayarını açtı ve ajansından gelen senaryo dosyalarını görmezden geldi. Kariyerine yeni bir boyut kazandıracığını umduğu bir sonraki projesini seçmek için bekleyebilir, bunun yerine Twitter ve Instagram hesaplarını kontrol edebilirdi.

Uzun bir uykuya dalmadan önce yapması gereken tek bir şey vardı: Pişmanlık Duymayan Lavinia Stan’e bir mesaj atmaktı. Ya da kadın ona bu şekilde seslenmesinden ne kadar nefret etse de Ulsie’ye. *Ulsie bir inek için iyi bir isimdi ve sadece bir ineğe konabilir diye cevap vermişti.* Ama kadın ona durmasını söylememişti ve o da durmamıştı. Sadece kendisinin kullandığını bildiği bu lakap onu gereğinden fazla memnun etmişti.

Hayat dolu, yetenekli, her zaman destekleyici Aeneas/Lavinia hayran kurgusu topluluğunun kullanımı için birkaç yıl önce oluşturulmasına yardım ettiği Lavineas sunucusunda oturum açtı. AO3’t^e hâlâ ara sıra Aeneas/Dido hayran kurgularıyla uğraşıyordu, ancak bugünlerde bunu daha az sıklıkta yapma şansı buluyordu. Özellikle Ulsie, tüm Kitap!AeneasAslaYapmaz’ın hikâyelerinin ilk okuru ve düzeltmeni hâline geldiğinden beri.

* Hayran kurgularının yayınlandığı bir internet sitesi. -yhn

California'da yaşıyordu ve hâlâ işte olmalıydı. Mesajlarına hemen cevap veremezdi. Yine de bu gece ona mesaj atmazsa, sabah ilk iş onun cevabını okuyamayacaktı ve buna ihtiyacı vardı. Her geçen hafta buna daha fazla ihtiyaç duyuyordu.

Yakında, çok yakında Ulsie'yle aynı saat diliminde olacaklardı. Aynı eyalette.

Hiçbir zaman yüz yüze görüşmeyecekleri için yakınlığın bir önemi yoktu.

Yine de tuhaf bir şekilde önemliydi. Bir şekilde buna evrilmişti.

Geçitlerin Tanrıları (1. Kitap)

E. Wade

Dünyaca Ünlü Bir TV Dizisine İlham Veren Edebi Başyapıt

E-kitap: \$8.99

Ciltsiz kitap: \$10.99

Ciltli: \$19,99

Sesli kitap: \$25,99

Tanrılar savaşa dahil olduğunda, insanlık kaybeder.

Juno, Jüpiter'in ölümlü kadınlarla yüzyıllar boyunca oynaşmasını izlemiştir ve onu haklı bir öfke duygusuyla terk ettiğinde kendi tanrısal mizacı tarafından ele geçirilir. Sonuçlarını göz ardı ederek o kadar güçlü şimşekler savuruyordu ki, yeraltı dünyasının kendisi, kötü ölümlerin yurdu olan Tartarus'a kadar uzanan çatlaklarla yarılıyordu. Ebedi cezadan kurtulup Dünya'ya dönecek, güç için Jüpiter'e meydan okuyacak ve insanlığın sonunu getireceklerdi.

Jüpiter tüm zalimliğini korumak, yatıp kalktığı ama saygı duymadığı ölümlüleri kurtarmak için tanrılara, pervasız öfkesiyle yarattığı yeraltı dünyasının yeni kapılarını koruma görevini veriyor. Ama ölümsüzler, her zaman olduğu gibi, görevden çok ebedi düşmanlıklarını önemserler. Eğer insanlık kurtulacaksa, yarı tanrılar ve ölümlüler de kapıları korumak zorunda kalacaklar.

Ne yazık ki, Juno'nun Tartarus'un korunmasız olmasını istemek için kendi sebepleri vardır. Lanet olası insanlık.

2

KİR. DAHA FAZLA KİR.

April yeterince dikkatli dinleseydi, bu özel kir ona bir hikâye anlatabilirdi.

Numaralı güvenlik gözlükleriyle sahanın son toprak çekirdeğine gözlerini kısarak baktı ve kahverenginin farklı tonlarını kendi renk şemasıyla karşılaştırdı; ardından örneğin suyun içeriğini, toprağın esnekliğini ve kıvamını, tane boyutunu, şeklini ve tarla formundaki diğer tüm ilgili verileri kaydetti.

Renk farkı yoktu. Özel bir koku da yoktu, ki buna şaşırması. Çözücüler etrafa tatlı bir koku yayardı ve yakıtlar da yakıt gibi kokardı. Hidrokarbonlar. Ama kurşun pislik gibi kokardı. Tıpkı arsenik gibi.

Eldivenli elini kot pantolonunun baldır kısmına sildikten sonra bulgularını not etti.

Normalde, örnek alırken ona yardımcı olan asistanı Bashir'le konuşuyor olurdu. Birbirinden berbat iş arkadaşları ya da belki de en son izledikleri televizyon programları hakkında. Ancak öğleden sonra bu noktada, ikisi de boş bir konuşma yapamayacak kadar yorgundu, bu yüzden cam numune kavanozunun etiketiyle gözetim zinciri formunu doldururken numunenin kayıt işlemini tamamladı.

Kavanozu toprakla doldurup elini tekrar kot pantolonuna

sildikten sonra kabı etiketledi, fermuarlı bir torbaya koydu ve buzlu soğutucuya yerleştirdi. Numuneyi laboratuvar kuryesine teslim ettiğini doğrulamak için son bir imza attığında o günlük işi bitmişti. Tanrı'ya şükürler olsun.

"Bu kadar mı?" diye sordu Bashir.

"Bu kadar." Kuryenin soğutucuyla ayrılmasını izlerken nefesini verdi. "Biraz dinlenmek istersen temizlikle ben ilgilenebilirim."

Kafasını salladı. "Yardım edeceğim."

Otuz dakikalık öğle yemeği molası dışında, sabah yediden beri, neredeyse dokuz saattir görev başındaydılar. Tozlu güvenlik botlarının içinde ayakları ağrıyor, cildi çok fazla güneşe maruz kalmaktan kızarmış, susuzluktan kaskının içinde başı zonklamaya başlamıştı ve otele uzun ve rahatlatıcı bir duş için hazırdı.

Yanağı da muhtemelen üzerine bulaşan kir yüzünden kaşınmaya başlamıştı. Bu talihsiz bir durumdu, çünkü toprakla temas, teknik terminolojide bir maruziyet olarak tanımlanıyordu. Ya da April'in dediği gibi, lanet olası kötü bir fikir de olabilirdi.

Su şişesinin kapağını açarak bir kâğıt havluyu ıslattı ve yanağını tekrar temiz hissedene kadar sildi.

"Hâlâ biraz var..." Bashir parmağıyla şakağına yakın bir noktayı kaşdı. "İşte orası."

"Teşekkürler." Baş ağrısına rağmen, ona samimi bir gülümseme sundu. Çalışmakta olduğu şirkette sahip olduğu gerçek arkadaşlarının sayısını sayabilirdi ve Bashir onların arasındaydı. "Bugün iyi iş çıkardın."

Son bir silme hareketinin ve Bashir'in olumlu anlamda başını sallamasının arından –görünüşe göre bu sefer tüm çamurdan kurtulmuştu– kâğıt havluyu kullanılmış eldivenleriyle aynı çöp torbasına koydu; sonunda kurtulmuştu.

Toprak birden fazla yönden kirliydi. Yüzyıl ortalarına kadar burada bir böcek ilacı fabrikası faaliyet göstermiş, tesisin çevresini kurşun ve arsenikle kirletmişti. Bu talihsiz geçmiş nedeniyle April son birkaç haftasını her iki kimyasalı da analiz etmek için

toprak örnekleri toplamakla geçirdi. İkisinin de doğrudan cildine bulaşmasını istemiyordu. Ya da kot pantolonunun üzerinde; fakat kâğıt havlular günün sonunda tam bir baş belasıydı.

“Sana söylemiş miydim?” Evraklarını toplarken sinsice sırıttı. “Geçen hafta Chuck yeni çocuğa yasak bölgede asla su içmemesini söyledi. Çünkü bu kötü bir uygulama, ayrıca sağlık ve güvenlik kurallarına aykırı.”

Bakışlarını o sabah tarla kamyonlarının bagaj kapısına koyduğu su şişeleriyle dolu kırmızı soğutucularına çevirdiler.

“Chuck, gerçek iş sahalarında neredeyse hiç vakit geçirmemiş, kendini beğenmiş, yirmi iki yaşında bir pislik.” Filtresiz konuşmasının karşısında, Bashir’in gözleri büyüdü. “Hiçbir fikri olmamasına rağmen herkese işlerini nasıl yapacaklarını anlatmaktan büyük bir zevk alıyor.”

Bunun üzerine Bashir homurdandı. “Sadece bizim işimizi değil.”

“Ah, Tanrım.” April gözlerini gökyüzüne çevirdi. “Sana yine humus hakkında mı ders verdi?”

“Evet. Çok fazla humus yemememe ve nohutları umursamama rağmen. Sanırım öyle yaptığımı varsayıyor, çünkü...” Bashir elini kendine doğru salladı. “Biliyorsun.”

Birlikte evrakları şirket kamyonuna taşımaya başladılar.

“Biliyorum,” dedi iç çekerek. “Yoksa sana—”

“Çikolatalı humus, evet,” diye onayladı Bashir. “Bir kez daha söylüyorum. Lif ve protein içeriği hakkında bilgi almak istersen, ya da belki de humusun daha geleneksel versiyonlarına göre nasıl büyük bir gelişme olduğunu duymak istersen –onun deyişiyle *halkınızın humusu*– iyi bilgilendirildim ve yeni edindiğim bilgileri seninle paylaşmaktan memnuniyet duyuyorum.”

April için yolcu kapısını açtı ve evrakları panosunun mandallı kasasına sıkıştırdı.

“Ah. Çok üzgünüm,” dedi yüzünü buruşturarak. “Teselli olacaksa, birkaç kadın meslektaşının daha fazla iş alabilmek için nasıl giyinmesi gerektiği konusunda da çok kesin fikirleri var.”

Küçük bir özel şirkette, onun gibi danışmanlar müşterileri hırpalamak, öğle yemeklerinde ve profesyonel toplantılarda onlara kur yapmak, tedavi teknolojileriyle ilgili kongre ve konferanslarda onları bir kenara çekmek zorundaydı. Onlar kendisini ciddiye almaları gerektiğine ve jeolojik uzmanlığı için şirketine ödeme yapmak istediklerine ikna etmeliydi.

En iyi şekilde faturalandırılabilir kalabilmek için belirli bir şekilde görünmek zorundaydı. Belirli bir şekilde konuşmak zorundaydı. Her zaman olabildiğince profesyonel görünmeliydi.

Faturalandırılabilirlik son yıllarda onun için bir sıfat hâline gelmişti.

Sektöründe itibar bazen kırılğan bir şey olabiliyordu. Hasar görebilirdi. Örneğin görünüşte oldukça profesyonel ve pratik bir iş arkadaşının en sevdiği taklit TV karakteri gibi giyinmeyi sevdiğinin ve boş zamanlarının çoğunu kurgusal yarı tanrıları tartışarak geçirdiğinin ortaya çıkması gibi.

Bashir gözlerini devirdi. “Elbette kadın giyimi hakkında fikirleri var. Yönetime söyledin, değil mi?”

“Tam olarak beş dakika sonra.”

“Güzel.” Bashir yanından geçerek numune masasına doğru yürüdü. “Umarım bir an önce kovulur.”

“Hiçbir şey bilmiyor. Hatta, eğer bu mümkünse, hiçbir şeyden de az.” Parmaklarını gömleğine götürdüğünde gömleğin sırlıslık üzerine yapıştığını fark etti. “Yani, bugün ne kadar terlediğimize bir bak.”

“Bolca.” Terden ıslanmış turuncu gömleğine baktı. “Ve iğrenç bir şekilde.”

Masanın yanında durup başını salladı. “Aynen öyle. Birisinin şu yeni çocuğa haddini bildirmesi gerekiyor. Dehidrasyon yüzünden hastanelik olmak istemiyorsa bir an önce su getirmesi gerekiyor.”

Bashir başını eğdi. “Sen bilirsin.”

“Bilirim.”

Ve biliyordu da. Şimdiye kadar, bir jeolog olarak çalışma sa-

atlerinin neredeyse üçte birini bu sahadaki gibi sondaj makinele-
rinin rüzgârında durarak, kaydedilecek ve kavanozlara dolduru-
lup çeşitli laboratuvar testlerine gönderilecek toprak örneklerini
inceleyerek geçirdi. Uzun zamandır saha çalışması yapmanın
süreçlerini, zorluklarını ve hatta fiziksellliğini sevmiştir. Bir kısmı
bunu hâlâ seviyordu.

Yine de tamamını değil. Yeterince değil.

Masayı yana yatırıp bacaklarını katlarken Bashir durakladı.
“Gerçekten gidiyorsun, ha?”

“Aynen.” Bu, şu anki görevinde kirlenmiş bir sahayı ziyaret
ettiği son gün, özel bir şirkette danışman olarak geçirdiği ve kot
pantolonundaki kiri yıkadığı son haftasıydı. “Seni özleyeceğim
ama zamanı geldi. Hatta geçti bile.”

Bir haftadan kısa bir süre içinde Sacramento’dan Berkeley’e
taşınıyordu. Ve iki haftadan kısa bir süre içinde Gelecekteki Ap-
ril, Oakland’daki bir devlet düzenleyici kurumunda yeni işine
başlayacak ve Şimdiki April gibi danışmanların çalışmalarını de-
netleyecekti; bu da daha fazla toplantı ve belge analizi ve sahada
daha az zaman geçirmek geliyordu.

Hazırdı. Kişisel ve profesyonel birçok nedenden dolayı ha-
zırdı.

Bashir’le tüm malzemeleri kamyonla yükledikten sonra nor-
mal gözlüklerini taktı ve diğer kişisel koruyucu ekipmanlarını
çıkardı. Rahat bir nefes alarak tozlu çizmelerini çıkararak onları
plastik bir torbaya koydu ve ne kadar yıpranmış olsalar da hâlâ
temiz görünen spor ayakkabılarını giydi. Yanında duran Bashir
de aynısını yaptı.

Sonra işi bitmişti. Nihayet işi bitmişti ve güzel bir duş, bir
çizburger ve yaklaşık bir galon buzlu su için sabırsızlanıyordu.
Lavineas hayran kurgusundan, sunucuda grup sohbetlerinden
ve Kitap!AeneasAslaYapmaz’la mesajlaşmalarından bahsetmi-
yordu bile. Umarım KAAAY April’in çalıştığı sırada bir şeyler
yazmıştır.

Ama önce Bashir’le vedalaşmaları gerekiyordu.

“Hafta sonu için planın var mı bilmiyorum ama Mimi ve ben sana akşam yemeği ismarlamak isteriz. Yeni işini kutlamak ve sana veda etmek için.” O kadar yıl birlikte çalıştıktan sonra bile bu daveti yaparken heyecandan olduğu yerde kıpırdanacak kadar utangaç biriydi. “En sevdiğim meslektaşım olduğunu biliyor.”

O da April’in en yakın arkadaşlarından biriydi ve karısı Mimi’yi de gerçek bir arkadaş olarak görüyordu.

Ama onlar bile onun hakkında her şeyi biliyordu. Özellikle çoğu akşamları ve hafta sonlarını *Geçitlerin Tanrıları* dünyasına dalarak geçirdiğini: OTP’si hakkında paylaşımlar yaptığını, hayran kurguları yazıp beta yapıp okuduğunu, Lavineas sunucusunda sohbet ettiğini ve Lavinia *cosplayi** yapmak için muazzam bir coşkuyla kostüm yapma becerisinden faydalandığını.

Fuarda çekilmiş talihsiz bir fotoğraf, basit bir dil sürçmesi tüm itibarını yerle bir edebilirdi. Tecrübeli bir profesörden aptal bir *fangirle* dönüşmesi, bir toprak örneğini kaydetmesinden çok daha kısa bir süre içerisinde gerçekleşebilirdi.

Geçitlerin Tanrıları’nın çizgi roman fuarına katılmamıştı. İş arkadaşlarına hayranlığından bahsetmemişti. Bashir kadar sevdiği arkadaşlarına bile.

Yeni işinde devlet düzenleyicileriyle birlikte çalışacak olsa da...

Aradaki kültür farkı daha bariz olamazdı. Orada kişisel ve profesyonel olanın birbirinden ayrılması imkânsızdı. En neşeli ve komik şekillerde iç içe geçmişti.

İki haftadan daha kısa bir süre sonra jeolog ekibindeki beşinci kişi olacaktı. Üçüncü kadın. Geçen hafta I-9’unu tamamlamak için gittiğinde diğer kadınlar, Heidi ve Mel, April’a ekibin bir çift olarak onuncu yıldönümünü kutlamak için getirdiği pastadan bir dilim ikram etmişlerdi.

Mel ve ekipteki iki erkek –Pablo ve Kei– bir müzik grubundaydılar. *Bir müzik grubu*. Belli ki emeklilik partilerinde ve eşsiz halk müziği yeteneklerinden kaçınılmayan çeşitli toplantılarda hünerlerini sergiliyorlardı.

* Kurgusal karakteri kostüm giyerek canlandırmak. –yhn

“Korkunçlar,” diye fısıldamıştı Heidi, ağzını su şişesinin arkasına gizleyerek, *“ama bundan o kadar çok zevk alıyorlar ki hiçbir şey söyleyemeyiz.”*

O anda, o kasvetli devlet bürokratinin ofisinde April’in içinde kırılma noktasına gelen gerginlik aniden yatışmıştı. Geriye kalan tüm şüpheler ortadan kalkmıştı.

Ücretin daha az olmasına rağmen işini değiştirmek doğru bir karardı. Bay Area’daki konut fiyatlarına rağmen doğru bir karar verdiğinden emindi. Taşınmanın tüm zorluklarına rağmen.

Yeni işyerinde, başkalarının onayını alamamaktan korkmayacak, farklı yönlerini saklamak zorunda kalmayacaktı. Gelecek haftadan itibaren, faturalandırılabilirlik artık ilgi alanında olmayacaktı.

Aslında...

Şimdi de onu ilgilendirmiyordu. Artık onun işi değildi.

“Davet için çok teşekkür ederim, Bashir.” Ona sarıldığında, tereddütle sırtını sıvazladı. *“Maalesef bu hafta sonu meşgulüm. Daireyi taşınmaya hazır hâle getirmeliyim. Ama önümüzdeki hafta sonu geç saatlerde dönmüş olacağım. Onun yerine akşam yemeği yiyebilir miyiz?”*

Geri çekildiğinde, Bashir’in gülümsediğini gördü; memnun görünüyordu. *“Tabii ki. Mimi’nin programını kontrol edip akşam ailesinin evindeki yemekten döndüğünde mesaj atacağım. Yakınlarda yaşıyorlar, ben de şimdi oraya gidiyorum.”*

Lanet olası faturalandırılabilirlik, diye düşündü.

“Akşamı oda servisinin hamburgerini yiyip Geçitlerin Tanrıları için hayran kurgusu yazarak geçirmeyi planlıyorum,” dedi. *“Senin gecen kulağa çok daha heyecan verici geliyor.”*

Bashir birkaç saniye boyunca gözlerini kırıştırdıktan sonra yüzünde muzip bir sırıtış belirdi. *“Bunu sadece kayıvalidemle tanışmadığın için söylüyorsun.”*

April güldü. *“Yeterince adil.”*

“Yemeğe gittiğimizde yazdıkların hakkında daha çok şey

duymak istiyorum.” Başını eğmiş, merakla onu inceliyordu. “Mimi o diziye bayılıyor. Özellikle de yakışıklı olana.”

“Marcus Caster-Rupp mı?” Dürüst olmak gerekirse, bir avuç oyuncudan herhangi biri olabilirdi, ancak Caster-Rupp inkâr edilemez bir şekilde en yakışıklıydı. Aynı zamanda en sıkıcısı. O kadar sıkıcıydı ki, bazen bir adamın nasıl bu kadar yakışıklı ama aynı zamanda korkunç derecede sıkıcı olabildiğini merak ediyordu.

“Evet o.” Yüzünü acı içinde buruşturarak gökyüzüne baktı. “O adam onun beraber olmak istediği aktörler listesinde. Ne zaman bir bölümünü izlese bu konuda her zaman çok ısrarcı oluyor.”

April arkadaşının kolunu okşadı. “Şöyle düşün: Onunla hiçbir zaman tanışmayacak. Los Angeles’a taşınıp saç kesimlerimizi ödemek için hayati organları satmaya başlamadıkça hiçbirimiz bunu başaramayacağız.”

“Hah.” İfadesi aydınlandı. “Bu doğru.”

Sahadan ayrılmadan önce sondaj ekibine teşekkür ettiler. Arından, Bashir’le son kez vedalaştıktan sonra arabasına bindiği sırada Bashir de kamyonun sürücü koltuğuna oturdu. Bir veda sesiyle April otiline doğru ilerlerken Bashir kayınvalidesinin evine doğru yola koyuldu.

Arkasında bıraktığı her kilometrede etrafını saran görünmez bağlar çözülüyor ve onu garip ve sersemletici bir şekilde kaygısız bir ruh hâline kavuşturuyordu. Evet, zihninde hâlâ kişisel bir sondaj makinesi çalışıyor olsa da birkaç bardak suyla bu baş ağrısından kurtulabilirdi, bu sorun değildi.

Kotu tepeden tırnağa kir içinde olmuş olsaydı kaç yazardı? Zehirli toprak bile bu temel, neşeli gerçeği lekeleyemezdi.

Dikiz aynasında yansımaya baktı. Yüzünde o kadar geniş bir gülümseme vardı ki, bir dış macunu reklamında rol alabilirdi.

Şaşırmamıştı. Gördüğü hiç şaşırtıcı değildi.

Bu onun toprak ve pislik içindeki son günüydü.

Asıl hayatı şimdi başlıyordu.

OTELE DÖNDÜĞÜNDE kot pantolonunu plastik bir torbaya atıp soyundu. Sıcak duşta tenini iyice ovarak pembe bir renge bürünmesine neden oldu.

Bir bardak su içip KAAY'ın son mesajlarını okurken temiz flanel pijamaları kendini hafif hissetmesini sağlıyordu. Sonunda bir sonraki kurgusu için ne yazacağına karar vermişti. Pazartesi günkü Aeneas ve Lavinia Haftası için verilen mesajda Aeneas'ın iki leydinin aşkı arasında bir hesaplaşma hikâyesi istenmişti ve KAAY günlerdir bunu nasıl ele alabileceğini düşünüyordu.

Bu iki kadın kitaplarda ya da dizide tanışmadığından, şaşaalı bir alternatif evren hikâyesi oluşturmak mümkün, benim yaptığım da bu, diye yazmıştı bu sabah işten önce; önerisine nasıl tepki vereceğini zaten biliyordu. Ya da –ve bu fikrin gerçekten işinize yarayacağını düşünüyorum– belki Aeneas hesaplaşmayı rüyasında görebilir, böylece her şeyi kurgunun evrenine uygun ve birinci kişi bakış açısıyla sürdürebilirsiniz? Ne düşünüyorsunuz?

İkinci seçenek, endişe için pek çok fırsat sunuyordu, tabii ki o da bunu seçmişti. KAAY çok anlayışlı bir yazar olsa da April kabul etmek zorunda kaldı: Bazı kurguları cehennem kadar iç karartıcıydı.

Gerçi şimdi başladığı zamankinden daha az iç karartıcı şeyler yazıyordu. O zamanlar, Aeneas/Lavinia hikâyeleri bile konu Dido'ya geldiğinde kahramanlarının suçluluğu ve utancıyla, tüm ağıtlar, cenaze ateşleri ve ağıtlarıyla dolup taşıyordu. April'in Lavineas sunucusunda KAAY'la ilk gerçek sohbeti şakayla karışık bazı kurgularında *yaşasın ıstırap!* etiketini kullanması için öneriler içeriyordu.

Sadece akıl sağlığı için bile Lavinia-Aeneas OTP'ye* odaklanması daha iyiydi. Hem de net bir şekilde. Ara sıra daha duygusal kurgular yazmak ona zarar vermezdi.

* Bir yazarın bir hayran grubu içindeki belirli karakterler arasında tercih edilen ilişki. –y/ın

Yine de bu gece Pofudukluğun Hikâyesi'yle ilgilenecek vakti yoktu. Kendi alternatif fikrini açıklamayı bitirdiğinde –Lavinia ve Dido, bir bilgi yarışmasında genç savaşçılar olarak buluşacaklardı, Aeneas'a karşı hissettikleri her soru ve cevap turunu daha gergin ve komik hâle getiriyordu– cesaretini kaybetmenin eşiğindedi. Yine.

Aylar önce yeni işine başvurduğunda, başkaları tarafından onaylanmamaktan korktuğu için bazı yönlerini gizlemeye karar vermişti. Bu onun hayranlığı için de geçerliydi. Twitter'da olası bir mesleki felaketten kaçınmak için, fotoğraflarını yüzü görünmeyecek şekilde kırıyordu. Ancak Twitter hesabını, tamamen farklı bir nedenden ötürü Lavineas hayranlarıyla paylaşamamıştı.

Vücudu.

Sunucudaki arkadaşlarının vücudunu Lavinia kostümleri içinde görmesini istememişti. Özellikle de bu arkadaşlar arasında birinin görüşlerini diğerlerinininkinden daha önemli olduğunu düşünmüştü.

Temeli iyiliğe beslenen sevgi, sağlam karakter ve dış görünüşten çok zekâ olan bir gemi için Lavineas kurgusu şaşırıcı ve hayal kırıklığı yaratan miktarda şişman linçi içeriyordu. KAY'ınkiler hariç, hakkını yemek doğru olmaz... Ama çok sevdiği, işaretlediği ve ona tavsiye ettiği bazı kurgular da mevcuttu.

Bir ömür boyu süren mücadeleden sonra April artık vücudunu seviyordu. Her şeyini. Kızıl saçlardan çilli, tombul ayak parmaklarına kadar her bir parçasını.

Aynı şeyi başkalarından beklememişti. Hâlâ aynı fikirdeydi. Ama lanet olsun ki saklanmaktan ve kot pantolonunda kirli çamur lekesi olmasından ve sadece izin verdiği arkadaşlara sahip olmaktan bıkmıştı.

Bu yıl, hayranlar arasında en büyük fuar olan *Geçitlerin Tanrıları* fuarına –yakışan şekilde– güneşli bir günde, Golden Gate Köprüsü'nün eşsiz manzarası eşliğinde katılacaktı. Sayısız blog yazarı ve muhabir bu buluşmaya katılır ve fotoğraflar çekerd;

çektikleri bu fotoğraflardan bazıları viral olur, gazete makalelerinde yer alır ya da televizyon ekranlarına yansır.

Bunları umursamıyordu. En azından artık bunu yapmıyordu. Meslektaşları korkunç halk müziği üçlüsünü açıkça tartışabiliyorsa, o da televizyondaki en popüler programa olan sevgisi hakkında konuşabilirdi.

Fuara gittiğinde, sonunda tüm sanal arkadaşlarıyla yüz yüze tanışacaktı. Utangaçlığına rağmen KAAY'la şahsen tanışabilirdi. Hepsine, OTP'lerinin mesajını gerçekten anladıklarını kanıtlama fırsatı verecekti.

Eğer anlamazlarsa canı acırdı. Bu konuda kendine yalan söyleyemezdi.

Özellikle de KAAY ona bir kez bakıp-

Ah, henüz var olmayan bir reddedilmeyi hayal etmek anlamsızdı.

En kötü ihtimalle başka arkadaşlar bulurdu. Kim ve ne olduğunu daha iyi anlayan başka hayranlar. Özel mesajları sabahları gün ışığı, geceleriye kuştüyü yorganın sıcaklığı olan başka bir okur.

Gerçek hayatında ve hatta yatağında bile görmek isteyeceği başka bir adam.

Bu yüzden cesaretini kaybetmeden önce bunu bu gece yapmak zorundaydı. Bu ne son adımdı ne de en zoru. Ama ilk adımdı.

Bu konuda fazla düşünmesine izin vermeden, o sabah Twitter'da bir ileti dizisine baktı; hâlâ popülerliğini koruyordu. *Geçitlerin Tanrıları* resmi hesabından, hayranlarının en iyi *cosplay* fotoğraflarını göndermelerini istedi ve yüzlerce yanıt gelmişti. Birkaç düzine insan onun bedenindeydi ve bu paylaşımlara verilen cevapları dikkatle okumadı.

Telefonunda giydiği son Lavinia kostümüyle çektiği bir fotoğrafı vardı. Fotoğraf kırılmamıştı; yüzü ve vücudu açıkça görülebiliyordu. Şimdiki ve gelecekteki meslektaşları onu kolayca tanırdı. Tabii arkadaşları ve ailesi de. Hepsinden daha sinir

bozucu olan bir şey vardı: Eğer ona Twitter hesabını söylerse, Kitap!AeneasAslaYapmaz onu ilk kez canlı olarak görecekti.

Derin bir nefes aldı.

Twitter'da bir paylaşım yaptı. Sonra telefonunu bıraktı, dizüstü bilgisayarını kapattı ve odasına lanet olası bir yemek söyledi çünkü bunu hak etmişti. Akşam yemeğinden sonra, KAA'ın hafta sonu boyunca ona geribildirimde bulunabilmesi için tek seferlik vurucu bir alternatif kurguya başladı.

Yatağa girmek üzereyken daha fazla dayanamadı.

Çevik parmak hareketleriyle Twitter bildirimlerini kontrol etmeye başladı.

Kahretsiz. *Lanet* olsun.

Viral olmuştu. En azından mütevazı standartlarına göre. Yüzlerce insan fotoğrafına saniyeler içinde yorum yapmıştı. Bildirimlerini yeterince hızlı okuyamıyor, bazılarını hiç okumak istemiyordu.

Geçitlerin Tanrıları hayran kitlesinin belirli bir kısmının nasıl davrandığını biliyordu. Hayranlık uyandıran ve destekleyici tepkiler arasında dağılmış, birkaç çirkin hakaret bulmak onu şaşırtmamıştı.

Görünüşe göre Lavinia'yı yemiş yorumu bu yanıtlar arasında en popüler olanıydı.

Tabii ki canı sıkılmıştı. Ama internetteki hiçbir yabancı ona gerçekten zarar veremezdi. En azından aile, arkadaşlar ve iş arkadaşlarının yapabileceği şekilde değil. Yine de kendine gereğinden fazla zarar vermek istemiyordu. Biraz zaman alacak olsa da kendini toparlaması gerekiyordu.

Fakat... Yüce İsa. Bütün bu insanlar nereden gelmişti?

Nefretini kusan herkesi engellemek ve hayvanlar ya da hayvanat bahçesindeki hayvanlarla ilgili bazı anahtar kelimeleri sesize almak –en azından şimdilik– biraz zaman aldı.

Bitirdiğinde, düzinelerce yeni bildirim gelmişti. Bunlar diğerlerinden daha dostça görünüyorsa da sabaha kadar onlarla uğraşmayı planlamıyordu.

Ta ki aralarında en üstte, saniyeler önce ekranına düşen bildirimini fark edene kadar.

Hesap, içinde bir tik işareti bulunan parlak mavi bir balonla öne çıkıyordu. Resmi, doğrulanmış bir hesap olduğu aşikârdı.

Bu, Marcus Caster-Rupp'un hesabıydı.

Aeneas'ı canlandıran adam –lanet olası *Aeneas*– paylaşımına yanıt vermişti.

Ve hesabını takibe almıştı.

Bunun yanı sıra... Ortaya çıkarak–

Hayır, bu gerçek olamazdı. Halüsinasyon görüyordu.

Gözlerini kısıtı. Kırıştırdı. Tekrar okudu. Üçüncü kez.

Henüz bilinmeyen nedenlerle ortaya çıkarak–

Görünüşe göre ona bir teklifte bulunmuştu. Yemeğe çıkmak istiyordu.

“Daha önce böyle bir kurgu okumuştum,” diye fısıldadı.

Sonra az önce ne olduğunu öğrenmek için Twitter paylaşımlarından oluşan diziyi okumaya başladı.

İki Yıl Önce, Lavineas Sunucu Mesajları

Müdanasız Lavinia Stan: Kurgusal hikâyelerin için beta okur istediğini gördüm. Aynı türden hikâyeler yazmadığımızı biliyorum, ama benim kurgularımın betasını yapmak istersen ilgilenirim.

Kitap!AeneasAslaYapmaz: Merhaba, MLS. Yazdığın için teşekkürler.

Kitap!AeneasAslaYapmaz: Hikâyem için farklı bir bakış açısının iyi olabileceğini düşündüm. Bu yüzden –en azından benim için– farklılıklarımızın dezavantaj değil avantaj olduğunu düşünüyorum. Kurgularımda bana yardımcı olmanı çok isterim; ayrıca kurgularının ilk okuru olma konusunda oldukça hevesliyim.

Müdanasız Lavinia Stan: Ah, evet!

Müdanasız Lavinia Stan: İlk önerim: Etiket olarak “yaşasın ıstırap!!” kullanmak. Böylece bahtsız okurlarınız yanlışlıkla tek bir hikâyede bir yıllık peçete stokunu eritmezler. [Boğazını temizler] [burnunu sümkürür] [anlamalı bir şekilde bakar]

Kitap!AeneasAslaYapmaz: Bunun için üzgünüm mü demeliyim?

Müdanasız Lavinia Stan: İyi haber: Peçete endüstrisi kurtarıldı!

Müdanasız Lavinia Stan: Diğer iyi haber: Yazdıkların duygusal anlamda oldukça etkileyici; resmen bir yumruk yemiş gibiyim. Tuzlu su rezervuarlarımı yeniden doldurmayı başardım.

Kitap!AeneasAslaYapmaz: Bu iyi bir şey mi?

Müdanasız Lavinia Stan: İyi bir şey.